

УМЈЕТНОСТ КАО ИДЕНТИТЕТ

Застајем пред платнima неоимпресионисте Ван Гога. Стојећи пред slikama које обилују емоцијама и значењима, више нисам сигурна да ли их само видим, или их, истовремено, и слушам и осjeћам. Дивно је када посматрамо боје из којих можемо да читамо; било да се ради о интензивнијим тоновима попут жутих у слици „Сунцокрети“ или о хроматским односима жуто-плаве и црвено-зелене боје („Мост код Ланглоа“). Кренемо ли са површине ка унутрашњим слојевима, почнемо ли да тонемо у вртлог боја и виртуозних потеза, осјетићемо додир суптилне душе која се отвара пред нама.

У почецима стваралаштва овог великана налазимо слике у уљу са мотивима пејзажа. Насупрот „Сунцокретима“ који одишу повјерењем и сигурношћу, на појединим slikama јављају се конвулзивни потези на платну где дуге и испрекидане линије и искривљене форме исказују његову узнемиреност. Овакво стање аутора уочљиво је у „Малинама“, „Чемпресима“, „Житним пољима“... Велики број слика Ван Гога говори о његовом односу са свијетом, док у основи стваралаштва доминира непрекидна потрага за изразом којим би био исказан сопствени идентитет. Отуда, аутопортрети заузимају значајно мјесто међу његовим дјелима.

Начин разлагања боја, структура која тежи хармонији, код Ван Гога превазилази технику и постаје суштина естетског. Његови ситни потези или чак тачкице много су топлији и искренији од технике неких других умјетника. Када смо код искрености, не могу а да не поменем „Бродић на Рони“. За мене је то једна од најупечатљивијих слика, која по искрености цртежа и специфичној боји припада тренутку интензивне продукције и релативне умјетникove смирености.

Потрага за идентитетом траје и даље. У том походу сви они који са платна могу да читају, који могу да осјете музику, а не само да је чују, и који, читајући поезију виде потпуне слике, они у огледалу умјетности виде себе, одраз своје душе и кроз умјетност живе.

Ана Комљеновић II4

Мисао је јача и чистија од свега

Cogito ergo sum, ријечи су Декартове, које само у једној реченици изражавју шта је мисао за свакога човјека.

Човјек је мисаоно биће и то је оно што га одваја од животиње. Свака мисао која се роди у човјеку је његова и може бити само њему доступна све до тренутка када осјети да треба с другим да је подијели. Мисао је оно што избија из човјекове духовности, не може се купити и тим је добрим дијелом сачувана од овоземаљских нечистоћа. Мисао, док је још скривена, доступна је само свом творцу. Али када се испољи ограничава мисаони простор других људи. То је можда проблем, али она је чиста и јака и одолијева разним притисцима. Она је алфа и омега, оно што човјека чини човјеком.

Зорица Микић III6

СТАВРНОСТ

Оклевам,
да прегризим језик,
здробим главу,
дам се ватри,
једем траву.

Оклевам
да трчим сам,
лижем грудве крви,
спајам уз дах,
будем први.

Оклевам;
али сад знам.
Ловина сам, не лов.
Плен сам, не зуб.
Вода сам плов.

Огњен Радовић IV7

ВЈЕЧИТИ ОСМИЈЕХ СА УСАНА
СМАКНУТ
ПОГУБЉЕН СУДБИНОМ ПАТЬЕ
ЗАБРАЊЕНО ЈЕДИНО ВОЋЕ
ПРОКЛЕТСТВОМ НЕМОЋИ
УКЛЕТА ИШЧЕКУЈЕМ
УПАЛИМ ОЧИМА НЕ НАЗИРЕМ
ВРХОВЕ НЕДОСТУПНОСТИ
ПРЕВАРЕНА
НЕИЗДРЖЉИВО ЈЕ
РАСИПАМ СЕ
НА ОВОЈ ЂАВОЛСКОЈ ХЛАДНОЋИ

Дијана Гајић IV6

САН

Ловим те у мрежу
сопственим трепавицама,
гријем те врелином
мојих дланова,
одмарам се у сјенци
твога погледа,
кријем те тихо
на љуљашци мога срца.
Дишем на путањи
твога рамена,
поклањам ти јастук
од мојих прстију,
дајем ти дугу
из мог погледа
и улазим неосјетно
у твоју душу.

Отплеши корак ил' два
до мога јутарњег сна,
онога у касно јутро
kad само још спавају дјеца
или овакви као ја.

Наћи ћеш себе тамо
обасјаног дугиним бојама
како шеташ мојим сновима,
њихов највјернији станар.
Покушај изаћи из тога сна
изаћи као из прољећне

паукове мреже
и нећеш успјети.
Јер ти и ја
имамо нераздвојну
јаву и сан.

Рајковић Ања II1